

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 אוקטובר 2026

ת"פ 2003-08-21 מדינת ישראל נ' כהן

1

לפני כבוד השופט עלאא מסארווה

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

חיים ברק כהן ת"ז 033642448

הנאשם

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד צחי יונגר

הנאשם וב"כ עו"ד משה וייס

הכרעת דין

אפתח ואומר כי מצאתי לזכות הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום.

עסקינן בכתב אישום פלילי המייחס לנאשם עבירה של העלבת עובד ציבור, וזאת בגין ביצוע חוזר של שיר פרובוקטיבי. מדובר בשיר שחיבר הנאשם, עורך דין ופעיל חברתי, נגד המתלונן, שוטר במשטרת ישראל.

למען הדיוק, ולאחר זיקוק כתב האישום מרובה הפריטים, ייאמר כי מדובר בכתב אישום המייחס לנאשם הדהוד חוזר של שיר פוגעני שספק אם הוא, כשהוא עומד לבדו, ובמנותק מפרסומים אחרים באותו נושא בעבר, מבסס עבירה של העלבת עובד ציבור. על כן, בהמשך.

על כן, וכאמור, מצאתי לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום.

רקע עובדתי

1. המתלונן הינו שוטר במשטרת ישראל. לפי כתב האישום, בתקופה שבין השנים 2018-2019 החזיק הנאשם בעשרות אלפי עוקבים ברשתות החברתיות ופרסם ברחבי המרשתת פרסומים שונים בגנותו של המתלונן. פרסומים אלו כללו, במספר רב של הזדמנויות, שיר שכוונה "רכז מידע" (להלן: השיר), המכיל מילים מעליבות ומשפילות ואשר נוגעות למילוי תפקידו של המתלונן.

2. לפי כתב האישום, בין התאריכים 13.3.18-14.3.18 הנאשם הציע למכירה בפייסבוק תקליט ויניל שעליו הוא הקליט את השיר במחיר של 55 ₪, ומכר 108 עותקים שלו באופן מקוון. בתאריך 31.8.18 הופיע במועדון "אוזן - בריי" בתל-אביב ושר את השיר לפני קהל, והסרטון מההופעה הועלה ליוטיוב ונצפה מעל 1,500 פעמים. לקראת הופעתו בפסטיבל "אינדי-נגב 2018" בתאריך 12.10.18, במהלכה ביצע את השיר, פרסם הנאשם ביום

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 אוקטובר 2026

ת"פ 2023-08-21 מדינת ישראל נ' כהן

- 1 11.10.18 פוסט בפייסבוק שנוסחו כדלקמן: "תודה לפרקליט המדינה וליתר רשויות
- 2 משטר הדיכוי על מסע יחסי ציבור מושלם. ב-23:00 עולה להופיע עם החבר'ה באינדינגב.
- 3 יהיה חמדני. ד"ש לאפי..."
- 4
- 5 3. הסרטון מההופעה באינדינגב 2018 זכה ל-5,200 צפיות, ובתאריך 15.10.18 פורסם גם
- 6 בעמוד הפייסבוק של הלהקה אשר ליוותה את הופעתו של הנאשם עם הכיתוב "עוד לא
- 7 נולד המשטר שיקבע לנו מה לשיר". בהמשך, בתאריך 16.10.19, פרסם הנאשם פוסט
- 8 לקראת פסטיבל "אינדינגב 2019" שבו התייחס לביצוע השיר בשנה שעברה וכתב "השנה,
- 9 מופע מלא. 'צליל מיתר נגד המשטר' ב-indnegev". בתאריך 3.6.19 פרסם ציוץ ברשת
- 10 טוויטר עם מילות השיר וסרטון חזרה לקראת הופעה בשדרות שנצפה כ-2,500 פעמים,
- 11 וביום למחרת העלה את סרטון החזרה בפייסבוק יחד עם שמו של המתלונן, מלל נוסף
- 12 בגנותו לצד פרסום הצעה לרכישת כרטיסים למופע עתידי נוסף, אשר במסגרתו תכנן לשיר
- 13 פעם נוספת את השיר.
- 14
- 15 4. בנוסף לאמור, בתאריך 24.6.19 שר הנאשם את השיר בהופעה בפסטיבל "לבי במזרח"
- 16 במועדון "יפו" בתל אביב, לאחר שקודם לכן קרא לציבור הרחב להגיע להופעה ואף לממן
- 17 את עלותה באמצעות תשלום מקוון. כמתואר בכתב האישום, בימים שלאחר ההופעה
- 18 פרסם סרטונים ותמונות מהמופע בעמוד הפייסבוק שלו, לרבות פוסט הכולל את הכיתוב
- 19 "לא נוסדה המדינה שתגיד לי מה לשיר".
- 20
- 21 5. זאת ועוד, בתאריך 6.10.19 פרסם פוסט בפייסבוק על הופעה מתוכננת במועדון "לבונטין
- 22 7" בתל אביב בתאריך ה-10.10.19. בתאריך 7.10.19, פרסם פוסט נוסף במסגרתו כתב כי
- 23 נדרש לדווח לאקו"ם על יצירות מקוריות עמן הוא עתיד להופיע בפסטיבל ה"אינדינגב
- 24 2019". לפוסט זה נלוותה רשימת השירים ששלח, אשר כללה את השיר נשוא דיון זה.
- 25 בהתאם לכך, בתאריך 10.10.19 שר את השיר במועדון "לבונטין ליי" בתל-אביב, ובתאריך
- 26 25.10.19 שר אותו שוב בפסטיבל "אינדינגב 2019" לפני קהל רב לאחר שנשא דברי פתיחה
- 27 בנושא.
- 28
- 29 6. לבסוף, בתאריך 21.5.19, פרסם הנאשם פוסט פייסבוק שבו התייחס לתביעה אזרחית על
- 30 סך 3 מיליון ש"ח שהגיש נגדו המתלונן, חזר על אמירתו כי "עוד לא נוסדה המדינה שתגיד
- 31 לנו מה לשיר", וכינה את המתלונן "חלאה שמפרש את הסמכות השלטונית כמתנה".
- 32
- 33 7. עוד לפי כתב האישום, כתוצאה מכלל המעשים והפרסומים המפורטים, אשר נעשו בנסיבות
- 34 שבהן כל אדם יכול להיחשף אליהם, נגרמו למתלונן ולבני משפחתו עוגמת נפש עמוקה
- 35 וחששות רבים. על כן, המאשימה מייחסת לנאשם בגין מעשים אלו ריבוי עבירות של העלבת
- 36 עובד ציבור, עבירה לפי סעיף 288 לחוק העונשין.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 אוקטובר 2026

ת"פ 2023-08-21 מדינת ישראל נ' כהן

הפלתו של ביטוי

- 1
- 2
- 3 8. במקרה דנן, עסקינן בתוכן שלילי בו מעביר הנאשם ביקורת על המתלונן, ביקורת אשר
- 4 משקפת את גישתו של הנאשם כלפי פועלו של המתלונן כשטר וכאיש מודיעין בשירות
- 5 משטרת ישראל.
- 6 אדון בשאלה הקונקרטית בהמשך, ואולם, אינני יכול לפטור עצמי מדברי הקדמה, שיגדירו
- 7 את נקודת המוצא לדיון.
- 8
- 9 9. לא הסתרתי במהלך ניהול המשפט כי דעתי איננה נוחה מעצם הגשת כתב אישום בגין ביצוע
- 10 חוזר של שיר. דעתי היא ששימוש במשפט הפלילי כדי "לטפל" ביצירה, גם אם היא יצירה
- 11 מגונה בעיני התביעה, ייעשה כצעד אחרון- אם בכלל. במדינה דמוקרטית שחופש הביטוי
- 12 והדעה מהווה אבן יסוד בבניינה, קיים קושי בהפלת יצירות אומנות, שירים או כל סוג
- 13 אחרת יצירה כדרך ביטוי.
- 14
- 15 10. בפסיקה הקודמת בעניינו של הנאשם ביחס לאותו מתלונן, נקבעו קביעות שהצדדים לא
- 16 הצליחו להימנע מהתייחסות אליהן, על אף הקושי המשפטי בהתייחסות להליכים קודמים.
- 17 בנסיבות אלה, וחרף החלטה קודמת בתיק זה, אף אני אתייחס לאמור שם אך זאת באופן
- 18 תמציתי (בצל נימוקי החלטתי מיום 09.11.2022). יש לקרוא הכרעת הדין כאן ביחד עם
- 19 אותה החלטה, ולכן אותה החלטה מיום 9.11.22 מהווה חלק בלתי נפרד מהכרעת הדין.
- 20
- 21 11. להבדיל מהפסיקה הקודמת, אשר עסקה **במכלול רחב** ורב פריטים של פעולות של הנאשם
- 22 נגד אותו מתלונן, בענייננו כאן הדברים הרבים הצטמצמו לאותו שיר, וליתר דיוק
- 23 לפרסומים לגבי ביצוע חוזר של השיר האמור. עמדתי בהרחבה בהחלטתי מיום 9.11.22 על
- 24 קביעות בתי המשפט בתיק הקודם כדי להראות שספק רב בעיניי שבית המשפט היה מרשיע
- 25 את הנאשם אילו השיר לבדו היה עומד בבסיס כתב האישום הקודם מרובה הפריטים.
- 26
- 27 12. כמובן כתב האישום כאן אינו מייחס לנאשם את העבירות שיוחסו לו בעבר, והרי הוא נשפט
- 28 על מעשיו אלה. לכן יש "לנקות" מכתב האישום הנוכחי, את עצם חיבורו של השיר והפצתו
- 29 באותם ימים. כעת הנאשם נותן את הדין על הדהודו ועל ביצוע חוזר של השיר.
- 30
- 31 יישאר אם כך, בפרט לפי כתב האישום המתוקן בתיקנו, **דהודו של השיר, פרסום לגבי ביצוע**
- 32 **חוזר ושיווקו, כאשר הדיון סב סביב מסלולו של השיר לאחר שהתנתק מנוקדת הבסיס, והפך**
- 33 **ליצירה בעלת קיום עצמאי בחיי הנצח של המרשתת.**
- 34
- 35

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 אוקטובר 2026

ת"פ 2003-08-21 מדינת ישראל נ' כהן

13. חזרה לשיר. לדעת התביעה, אין מדובר ביצירת אומנות אלא בדברי לעג, בוז וזלזול מופגן במתלונן, כשוטר ועובד ציבור. התביעה בסיכומיה טוענת למעשה, שהנאשם איננו "יוצר אמיתי" ואיננו יוצר "בעל שיעור קומה". אינני מבקר אומנות, ואינני נדרש לקבוע, במונחים אומנותיים, האם מדובר ביצירה אומנותית גבוהה או נחותה. בכלל, לשיטתי, על השופט בתיקים פליליים להימנע ככל האפשר משימוש בכלים ההנדסיים הכבדים או הגסים של המשפט הפלילי בדונו בסוגיות מובהקות מתחום חופש הביטוי. תיוגה של יצירה מוזיקלית כעבירה פלילית, הוא מהלך קשה שלא ייעשה במקרים האפורים, אלא רק כאשר מדובר ביצירה אסורה לפי הדין הפלילי וזאת **באופן מובהק**, קרי מגולמים בה תכנים פליליים מובהקים כגון איומים, הסתה, וכיוצ"ב. כאשר מדובר בשיר מעליב, הדברים נעשים מורכבים יותר. הקושי חוזר למורכבות הטבועה בעבירה זו, כפי שהדבר עולה שוב ושוב בפסיקת בתי המשפט בסוגיה זו (ראו בהמשך על פרשת סגל).

14. מנגד, ומכוח תפקידו של בית המשפט כאמון על ההכרעה בין זכויות ואינטרסים מתנגשים, מקובל עליי שלא כל ביטוי מוגן תחת המטריה החוקתית של חופש הביטוי. נקבע לא פעם כי היקף ההגנה על חופש הביטוי אינו אחיד, אלא נגזר מטיבו ומשקלו של הערך שנגדו הוא מתמודד (רע"א 10520/03 **בן גביר נ' דנקנר** (נבו 12.11.2006)). אכן, מושכלת יסוד בשיטתנו היא שהיקף ההגנה על זכויות אינו אבסולוטי, אך כאשר עסקינן בהגנה על ביטוי נקודת המוצא היא כי "לכאורה הביטוי מוגן, וכי נדרשת הצדקה מיוחדת כדי להגבילו. בהעדר הצדקה כזו יש לאפשר את הביטוי" (בג"ץ 806/88 **Universal City Studios Inc נ' המועצה לביקורת סרטים ומחזות**, מג(2) 35, 022 (1989)). המסקנה המתבקשת מן האמור היא שחרף מעמדה הרם של הזכות לחופש הביטוי, הכללת תוכן אסור בתוך שיר או יצירת אומנות, איננו מחסן אותם מהפללה. כפועל יוצא מכך, מקובלת עליי טענתה המובלעת של התביעה לפיה אין להשלים עם עטיפה מסוג שיר או יצירה מוזיקלית שנועדה "להכשיר" מעשים של העלבת עובד ציבור שכן הדברים נבחנים לפי המהות, ופחות לפי העטיפה השקופה. אדרבא, יכול שהפצת התוכן המעליב בדרך של שיר עם תהודה תעצים את העלבון לממדים גדולים אף יותר.

15. ועדיין, קל להבין ששימוש במשפט הפלילי כדי "לטפל" בהדהוד שיר מעורר קשיים ממשיים, החורגים מהמקרה הפרטי שלפניי, והוא מתרומם לספירות של התנגשות בין האינטרס הציבורי בהשלטת הסדר הציבורי על אזרחים לבין האינטרס הפרטי (וגם הציבורי) בעידוד אינדיבידואליזם, יצירתיות, וחופש יצירה, שאינם הולכים תמיד עם מודל של אזרחים שקטים ומנומסים או כאלה שמתרחקים מאזורי הגבול כמו מאש.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 אוקטובר 2026

ת"פ 2003-08-21 מדינת ישראל נ' כהן

16. יש לזכור ולהזכיר שהגנה על חופש הביטוי היא המנוע לצמיחה חברתית. יש שיאמרו, שבשוק הדעות יש מקום גם לדוכנים המציעים מוזיקה פרובוקטיבית ושנויה במחלוקת, לצד דוכנים המציעים מוזיקה סולידית ומהוגנת. הדברים מתייחסים אף ליצירות "שהנפש היפה" מסתייגת מהן. והרי הגנה על חופש הביטוי איננה נבחנת ביחס לדעות קונצנזואליות, אלא, ואולי בעיקר, בהגנה על דעות עצמאיות, מוקצנות, שחורגות מהזרם המרכזי בחברה. מבחנה "האמיתי" של ההגנה על חופש הביטוי הוא במקרים גבוליים הנוגעים ליצירות פורצות גבולות אשר מציבות עצמן על הקו המפריד בין מותר ואסור או קרוב אליו. לא אחת יצירת אומנות מבקשת לאתגר מוסכמות חברתיות מושרשות או ערכים משותפים חזקים, לנתץ אותם, ללגלג עליהם, באמצעים שונים, שחלקם פוגעניים. הענקת גיבוי לעובד ציבור שנתון תחת ביקורת חריפה ואף מקוממת יכול להיעשות באמצעים שונים, לאו דווקא בהעמדה לדין פלילי. לדידי, מסקנה אחרת, יכולה להוביל למדרון חלק וליצור אפקט מצנן, שפגיעתם באינטרס הציבורי קשה מדי.

13

17. הקשר בין חופש הביטוי לדמוקרטיה אינו זר למשפט הישראלי, יפים לענייננו דבריו של השופט (כתוארו אז) ברק:

16

"אכן, 'העקרון של חופש הביטוי הוא עקרון הקשור קשר אמיץ עם התהליך הדמוקרטי' (השופט אגרנט בבג"צ 73/53, [8]87 הנ"ל, בעמ' 876). חופש הביטוי הוא תנאי חיוני לקיומו ולהתפתחותו של המשטר הדמוקרטי (בג"צ 13372/84). לקשר בין חופש הביטוי לבין הדמוקרטיה זוויות מבט שונות. חופש הביטוי מבטיח החלפה של דעות בין בני החברה ובכך מאפשר להם לגבש עמדתם בנושאים העומדים על סדר היום הלאומי. בכך ניתן לעצב את השלטון, לפקח עליו ולהחליפו. זאת ועוד: חופש הביטוי תורם ליציבות החברתית, שכן הלחץ החברתי מוצא את ביטויו במשא ולא במעש. זאת אף זאת: משטר דמוקרטי מבוסס על סובלנות. חופש הביטוי מגביר את הסובלנות ובכך מחזק את הדמוקרטיה. אכן, בין דמוקרטיה לבין חופש ביטוי קיים מצב של כלים שלובים. הדמוקרטיה היא הבסיס לחופש ביטוי. חופש הביטוי מעניק חיות לדמוקרטיה. בלא חופש הביטוי, הדמוקרטיה מאבדת את נשמתה. מכאן מעמדו המיוחד של חופש הביטוי. חופש הביטוי מבטיח את המשטר הדמוקרטי, אשר מצדו בא להבטיח זכויות יסוד אחרות" (עניין Universal, בעמ' 33).

28

18. כאמור, חופש הביטוי משתרע על כל ביטוי, גם אם משקלו של הביטוי למול זכויות ואינטרסים אחרים הוא נמוך. דברים אלו מתחדדים נוכח מהותו של תיק זה, בו, לטענת ההגנה, תוכנו של הביטוי הנידון הינו ביקורת כנגד המשטר. כלומר, ענייננו בבקשה להגנה על חופש הביטוי הפוליטי, כך לשיטת ההגנה לפחות. בשל חשיבותם הדמוקרטית של ביטויים מסוג זה, המאפשרים החלפת דעות, זרימת מידע, השתתפות בשיח הציבורי, גיבוש עמדות בעניינים שעל סדר היום, והחשוב מכל- פיקוח על השלטון, הוא מצוי בליבת הזכות וזוכה להגנה רחבה יותר מסוגים אחרים של ביטוי.

36

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 אוקטובר 2026

ת"פ 2003-08-21 מדינת ישראל נ' כהן

19. כל שצינתי עד כה מוביל למסקנה הבאה: אף שניתן להעמיד לדין פלילי בגין תוכן מעליב בתוך שיר או יצירה מוזיקלית, יש לעשות כן רק במקרים שאינם מעוררי התלבטות או ספקות, מקרים מובהקים, תוך מודעות לקושי העצום הכרוך בכך. ככל שקיים ספק, על הנאשם ליהנות ממנו. הדברים הולכים ומתחדדים, עת מדובר בביצוע חוזר של השיר.

התשתית הנורמטיבית

20. עבירת העלבות עובד ציבור מעוגנת בסעיף 288 לחוק העונשין, הקובע כדלקמן:

"המעליב בתנועות, במלים או במעשים, עובד הציבור, או דיין או פקיד של בית דין דתי או חבר ועדת חקירה לפי חוק ועדות חקירה, תשכ"ט-1968, כשהם ממלאים תפקידם או בנוגע למילוי תפקידם, דינו – מאסר ששה חדשים".

21. כפי שניתן לראות, העבירה הינה עבירה התנהגותית, המקנה הגנה ייחודית לעובד הציבור בעת מילוי תפקידו. הרכיב ההתנהגותי של העבירה עניינו במעשה "המעליב בתנועות, במילים או במעשים". הרכיב הנסיבתי מחייב כי ההעלבה תהא מופנית כלפי עובד ציבור בעת שהוא ממלא את תפקידו או בנוגע למילוי תפקידו. אשר ליסוד הנפשי, נדרשת מחשבה פלילית רגילה מצד העושה, להבדיל מכוונה מיוחדת להעליב את עובד הציבור או לפגוע בו לצורך התגבשות העבירה.

22. שאלת תחולתה של העבירה דנן נדונה בהרחבה בעניין אונגרפלד (דנ"פ 7383/08 **אונגרפלד נ' מדינת ישראל**, סה(1) 23 (2011) (להלן: **עניין אונגרפלד**)). שם, הובהר כי תכליתה של העבירה היא להגן על תפקודו התקין של עובד הציבור ולא, להבדיל, להגן על כבודו או מעמדו הפרטי. במילים אחרות, עובד הציבור אינו נהנה ממעמד אריסטוקרטי המגן עליו מפני עלבון. משכך, הערך המוגן שביסוד העבירה אינו האינטרס הפרטי של עובד הציבור, אלא האינטרס הכללי בתפקודו התקין של השירות הציבורי ובשימור אמון הציבור במוסדות השלטון, באופן המשקף את האינטרס הכללי בשמירה על הסדר הציבורי. הרציונל העומד ביסוד קיומה של העבירה הוא כי בהיעדר הגנה מסוג זה על עובד ציבור המותקף במסגרת מילוי תפקידו, עלול עובד הציבור להתקשות בתפקודו המיטבי ובביצוע המשימות המוטלות עליו. במציאות שבה עובדי הציבור אינם זוכים להגנה כאמור, עלול השירות שאותם עובדים נדרשים להעניק לציבור, וממילא מערך השירות הציבורי כולו, להיפגע באופן קשה. כאמור לעיל, ביקורת על אנשי שלטון ועובדי ציבור, אף אם היא בוטה, חריפה, מרגיזה ומקוממת, היא לחם חוק בכל משטר דמוקרטי.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 אוקטובר 2026

ת"פ 2023-08-21 מדינת ישראל נ' כהן

23. על רקע האמור, נקבע כי יש לפרש את העבירה בצמצום, בשים לב לסכנה הנשקפת לחופש הביטוי מהרחבת תחולתה של העבירה. בהקשר זה, כב' השופטת פרוקצ'יה קבעה כדלקמן:
- 3
- "נדרש כי הפגיעה בעובד הציבור תהא חמורה וקיצונית באופייה, שמתלווה לה חשש ממשי לפגיעה ביכולת התפקוד של העובד, בהקרנתה על מערך השירות הציבורי בכללותו. האיזון הראוי מביא לתוצאה כי ההגנה על העובד מכוח האיסור הפלילי תינתן אך במקום בו קיים חשש ממשי לפגיעה מהותית בערך המוגן בנורמה הפלילית. מבחן זה מצמצם את האיסור הפלילי להכרחי ולנדרש, כדי להגשים את תכליתו הראויה, בלי שייפגע עיקרון חופש הביטוי והביקורת מעבר למידה הראויה" (עניין אונגרפלד, בפס' 22 לפסק דינה של השופטת פרוקצ'יה).
24. עוד נקבע כי לשם התגבשות העבירה, ובמטרה להבטיח כי הפגיעה בחופש הביטוי לא תחרוג מן המידה הנחוצה, נדרשים שני תנאים מצטברים: המבחן התוכני ההסתברותי. כל אחד מן המבחנים ייבחן לגופו, תוך התאמתו ללשון העבירה ולתכליתה. רק מקום שבו צולחים שני המבחנים את המשוכה האמורה, קם הצורך בהגנה על חופש הביטוי.
25. נקבע כי המבחן התוכני נועד ליצוק תוכן למונח "העלבה". מרכז הכובד הוא בביטוי עצמו ובמשמעותו האובייקטיבית-נורמטיבית. במסגרת דיון זה, על בית המבחן לבחון את מגוון הפרשנויות שהלשון יכולה לסבול ביחס למונח "העלבה", ולבחור מבין הפרשנויות האפשריות את זו המשקפת את משקלה של הזכות לחופש הביטוי. עוד נקבע על דעת הרוב כי מעשה יכנס בגדר "העלבה" כמובנו בחוק כאשר מדובר ב- "ביטוי שלילי הפוגע בליבת כבודו של האדם וכרוך בפגיעה מהותית וקשה בגרעין המוסרי-ערכי שממנו שואב עובד הציבור את מקור כוחו וסמכותו" (שם, בפס' 26 לפסק הדין של השופטת (בדימ') פרוקצ'יה). זאת ועוד, נקבע כי הפגיעה בכבודו של עובד הציבור נמדדת בהתחשב בתוכנה של האמירה העולבת ובנסיבות האופפות את אמירתה (שם, בפס' 29 לפסק הדין של השופטת (בדימ') פרוקצ'יה). מנגד, שופטי המיעוט סברו כי ההגנה על הביטוי החברתי צריכה להיגזר מחשיבותו החברתית וכי יש להבחין בין ביטויים אשר מצויים בליבת חופש הביטוי, כגון ביקורת על השלטון, אשר כלל לא ייחשבו "העלבה", לבין גידופים וקללות. כבוד הנשיאה ביניש, בדעת יחיד, קבעה כי לצורך ההבחנה בין ביקורת לבין העלבה יש לבחון האם מדובר בביטויים שעיקרם ביזוי עובד הציבור והשפלתו וכי אין לצמצם את העבירה לחרפות וגידופים בלבד.
26. בניגוד למבחן התוכני, המתמקד בביטוי עצמו, המוקד במבחן הסתברותי הוא התוצאות שעשויות לנבוע מן הביטוי. כבוד השופטים בעניין אונגרפלד הסכימו לעצם החלתו של מבחן הסתברותי, אך נחלקו ביחס למהותו. לדעת הרוב, המבחן נועד, במסגרת האיזון בין חופש הביטוי לתכלית העבירה, "להגביל את תחום השתרעותה של העבירה רק למצבים שבהם קיימת הסתברות ברמה מסוימת לפגיעה ממשית בערך המוגן בעבירה" (שם, בפס' 23 לפסק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 אוקטובר 2026

ת"פ 20023-08-21 מדינת ישראל נ' כהן

- 1 הדין של השופטת פרוקצ'יה). הרף אשר נקבע למבחן זה הינו גבוה, נדרשת "ודאות קרובה"
2 לכך שמעשה ההעלבה יביא לפגיעה קשה בעובד הציבור בעת מילוי תפקידו, וכפועל יוצא
3 מכך בשירות הציבורי במובנו הרחב. שופטי המיעוט קבעו מנגד כי די במבחן הסתברותי
4 ברף נמוך יותר של "אפשרות סבירה" לפגיעה בערך המוגן.
5
6 27. כשש שנים לאחר עניין **אונגרפלד** בית המשפט העליון שב ודן בעבירת העלבת עובד הציבור
7 בעניין **סגל**. בפסק דין זה, בית המשפט העליון הותיר את הלכת **אונגרפלד** על כנה, אך חידד
8 את גבולותיה באופן שנועד לצמצם את תחולתה. במסגרת עניין זה, הנשיאה (בדימי') נאור
9 הדגישה כי תכלית העבירה הינה להגן על עובד הציבור מפני עלבונות "אך זאת כאמצעי
10 להבטחת יכולתו למלא את תפקידו, בהיותו חוליה בשרשרת השירות הציבורי" (רע"פ
11 5991/13 **סגל נ' מדינת ישראל** פסקה 21 לפסק הדין של הנשיאה (בדימי') נאור (נבו
12 2.11.2017). (להלן: עניין **סגל**)).
13
14 28. עניין **סגל** אשרר את המבחנים שנקבעו בעניין **אונגרפלד**, אך יצק תוכן נוסף למבחן התוכני.
15 נקבע כי במסגרת מבחן זה בית המשפט אינו נדרש לבחון רק את עוצמת הפגיעה בעובד
16 הציבור, וכי יש לבחון גם את עוצמת הפגיעה בחופש הביטוי של המתבטא. כך, ככל
17 שהביטוי מגשים במידה רבה יותר את הרציונליים של חופש הביטוי, נדרשת פגיעה חמורה
18 יותר בכבודו של עובד הציבור כדי להצדיק את הפללתו של המבטא (עניין **סגל**, בפס' 32
19 לפסק הדין של הנשיאה (בדימי') נאור). בהתאם, נקבע כי ביטויים פוליטיים יהיו מוגנים
20 ברובם המכריע של המקרים, אם לא בכולם, מפני עבירת העלבת עובד ציבור. עם זאת, בית
21 המשפט העליון הותיר פתח צר למקרים נדירים בהם הביטוי הפוליטי יגרום פגיעה דרסטית
22 ומרחיקת לכת בערך המוגן. סיווגו של ביטוי כביטוי פוליטי לפי עניין **סגל** נקבע לפי מכלול
23 נסיבות הביטוי, ובפרט תוכנו, נושא הביטוי, זהות האדם שאליו הוא מתייחס, אופיו
24 ומטרותיו של המתבטא וההקשר הכולל (שם, בפס' 35-36 לפסק הדין של הנשיאה (בדימי')
25 נאור). זאת ועוד, נקבע כי עצם השימוש בלשון בוטה אינו שולל כשלעצמו את אופיו הפוליטי
26 של הביטוי.
27
28 29. לבד מהחידוש במסגרת המבחן התוכני, נקבע כי מעמדו של עובד הציבור הוא שיקול
29 משמעותי במסגרת המבחן ההסתברותי. ככל שעובד הציבור בכיר יותר, כך נדרשת ממנו
30 סיבולת גבוהה יותר ביחס לביטויים עולבים. מכאן שבכירותו של עובד הציבור אינה
31 מחזקת בהכרח את ההסתברות לפגיעה בערך המוגן, להיפך, היא עשויה דווקא להקטין
32 אותה, שכן נקודת המוצא היא שעובד ציבור בכיר מסוגל לעמוד ברף גבוה יותר. בעניינו של
33 הרב הצבאי הראשי, בית המשפט העליון הנכבד סבר כי מעמדו הבכיר מחייב סיבולת
34 גבוהה במיוחד כלפי ביטויים מעליבים.
35
36

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 אוקטובר 2026

ת"פ 2023-08-21 מדינת ישראל נ' כהן

טענות הצדדים

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36

30. בפתח הדברים אעיר כי המחלוקת בין הצדדים היא אינה עובדתית, במובן זה שהנאשם אינו חולק על עצם הפרסומים והמעשים המיוחסים לו. המחלוקת מתמקדת בטיבם של הביטויים, ובמניעיו של הנאשם בהתבטאויותיו.

31. התביעה פותחת את טיעוניה בכך שלעמדתה מעשיו של הנאשם אינם חוסים תחת הגנה חוקתית כלשהי. לטענתה מדובר בביקורת אישית נקמנית שמכוונת נגד המתלון ונגדו בלבד, על רקע אירועי עבר שהתרחשו בין השניים. היא מוסיפה כי לשיטתה טענותיו החוקתיות של הנאשם הינן ניסיון פסול ליהנות מחסות חוקתית למעשיו הפליליים. מטרתו של "מסע הנקם", לדיוס, היא להקטין, לבייש, לפגוע, ולחשוף את קלונן של המתלון. לפי התביעה עסקינן בחיסול חשבונות אישיים, על שהמתלון העז לפגוע בנאשם לשיטת האחרון.

32. נטען כי חרף ההליך הקודם, אשר במסגרתו הורשע הנאשם בעבירה של העלבת עובד ציבור כנגד אותו מתלון, הוא המשיך במעשיו המתריסים באופן שמלמד על מניעיו הזדוניים - לפגוע במתלון בכל הזדמנות ובכל פלטפורמה. התביעה פורסת בסיכומיה את אמירותיו של הנאשם המכוונות כלפי המתלון, בין אם ברשתות החברתיות ובין אם במסגרת הופעות שקיים. הודגש כי הנאשם הוציא שיר בגנותו של המתלון בלבד, למרות שבא במגע עם מספר רכזי מודיעין נוספים במסגרת התנהלותו השוטפת. התביעה הפנתה, כעדות להלך רוחו הנקמני של הנאשם, לפרסומים ואמירותיו שכוונו נגד כבוד השופטת דנה אמיר, אשר הרשיעה אותו בהליך הקודם. דברים אלו, לשיטתה, חושפים את המניעים הפסולים בעשייתו, להבדיל מהמניעים המחאתיים-פוליטיים המוצהרים. מלבד האמור, התביעה מבססת את קיומו של המניע הנטען על מילותיו של שיר נוסף שחיבר הנאשם, ביצע ופרסם, נגד המתלון אגב הליך אזרחי שעסק בתביעת לשון הרע בעקבות השיר מושא דיון זה. לעמדתה, מילות השיר מעידות על פליליותו של השיר מושא דיון זה, ומאששות את נרטיב הנקמנות החוזר והנשנה מצידו של הנאשם.

33. טענה נוספת שהועלתה על ידי התביעה היא כי מעשיו של הנאשם עולים כדי התנכלות מקוונת. במסגרת זו, נטען, כי יש להבחין בין ביקורת בוטה על תפקוד המשטרה אשר מהווה חלק מן השיח הציבורי, לבין מצב שבו הפרסום נהפך, במילותיה, ל"ציד אדם". ייעודה של התנכלות זו בהשפלה וביזוי של המתלון, והיא נעשית תוך ניצול משאבי הרשת כדי להגביר תהודה ולהנציח קלון. זאת ועוד, המשיבה גורסת כי פרסומים פוגעניים כלפי עובדי ציבור, מלבד הפגיעה הפרסונלית בעובד הציבור, עלולים לפגוע בתקינות תפקודו של השירות הציבורי ובאמון הציבור בו, באופן שמכרסם ביכולתה של המערכת הציבורית לבצע את תפקידה מהימנה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 אוקטובר 2026

ת"פ 2003-08-21 מדינת ישראל נ' כהן

34. מלבד הטענות המובאות לעיל, הקדישה התביעה חלק ניכר מסיכומיה לבחינת השיר הפוגעני בראי המבחנים שנקבעו בפסיקה. בחינת המבחן התוכני נפתחת בקביעה הבאה: "בחינת מילותיו של השיר הפוגעני, אשר כאמור מעלה, נבחנו באופן קונקרטי במסגרת הכרעת הדין בהליך הקודם" (פסקה 47 לסיכומי התביעה). קביעה זו יפה לענייננו, ואף מחדדת את גבולותיו של ההליך דן - ענייננו אינו במילות השיר כשלעצמו, אלא בביצועו החוזר ובפרסומיו במרשתת. כאמור בסיכומי התביעה עצמם, מילותיו של השיר הפוגעני נבחנו באופן קונקרטי במסגרת הכרעת הדין בהליך הקודם.

8

35. במסגרת המבחן התוכני, התביעה התייחסה לעומק הפגיעה וההעלבה עליהם העיד המתלונן. באשר למבחן ההסתברותי, נטען, ראשית, כי הבחירה למקד את המחאה דווקא בשוטר מקומי, ולא בגורמי אכיפת חוק בכירים יותר, תומכת במסקנה כי בבסיס מעשיו של הנאשם עמד מניע של נקמה אישית. שנית, נטען כי בשונה מיתר "מושאי הפגיעה" של הנאשם, המתלונן אינו נושא בתפקיד רוחבי, אינו מחזיק בסמכות שליטה או בהשפעה על התוויית מדיניות, ומעמדו אינו בכיר ביחס למי שבעניינם הביע הנאשם מחאה בעבר. הודגש כי להבדיל מענייננו, לאישים אלו אין עניין אישי עם הנאשם. יתר על כן, מיקומו של המתלונן בתחתית סולם הדרגות במשטרת ישראל יוצר ציפייה כי יפתח "עור של פיל" ביחס לביטויים עולבים המופנים כלפיו.

18

36. מלבד טענותיה בדבר מעמדו של המתלונן, התביעה התייחסה אף למעמדו של הנאשם, אשר מגדיר עצמו כפעיל פוליטי. בהקשר זה נטען כי יש במעמדו הציבורי של הנאשם כדי להשפיע על משקל התבטאויותיו, באופן השונה מן המשקל שיש לייחס להתבטאויותיו של אדם פרטי. עוד נטען כי הנאשם, מעבר להיותו פעיל פוליטי, הינו אדם בעל עוצמה והשפעה, בהיותו עורך דין במקצועו, בעל כישורים ורבליים, השפעה ציבורית ונגישות למגוון פלטפורמות פרסום. לשיטת התביעה, היותו של הנאשם עורך דין מטילה עליו רף מוגבר של הקפדה על הוראות הדין והחלטות בית המשפט. לטענתה, הנאשם לא עמד ברף זה.

26

37. בנוסף לאמור לעיל, התביעה מבקשת לדחות את טענתו של הנאשם, לפיה אין בביצוע השיר לבדו משום עבירה, וכי הרשעותיו בערכאות הקודמות נסמכו על מכלול המעשים והפרסומים שיצאו תחת ידי ונידונו בהליך הקודם. נטען כי הנאשם היה מודע לכך שעצם ביצוע השיר מהווה עבירה. כמו כן, נטען כי ביצועו החוזר והנשנה של השיר, לצד תוספות משפילות אחרות עובר לביצועו, מעמיד את ביצוע השיר בחברת מעשים נוספים. הנאשם נותן את הדין גם על פרסומים פוגעניים המפורטים בכתב האישום, אשר יחד עם הביצעים החוזרים מייצרים תשתית להרשעתו בריבוי עבירות של העלבת עובד ציבור. לשיטתה, השיר כשלעצמו, גם במנותק מהמכלול הינו פוגעני ופוגע בליבת עשייתו של המתלונן.

35

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 אוקטובר 2026

ת"פ 2023-08-21 מדינת ישראל נ' כהן

38. לבסוף, התביעה דוחה את טענת האפליה ואכיפה בדרנית אשר העלתה ההגנה. תחת זאת, נטען כי ישנם מעורבים נוספים אשר פרסמו או ביצעו את השיר הפוגעני. כנגד טענה זו טוענת התביעה כי כתב האישום עוסק בעניינו של "אבי העבירה", קרי בעל האינטרס הנובע מנקמנות במתלונן אגב רדיפה חוזרת ונשנית. מניע זה אינו מתקיים באף אחד מהמעורבים המאוזכרים על ידי הנאשם.

39. מנגד, ההגנה טוענת כי נקודת המוצא של התביעה הינה שגויה, כך שגם אם תתקבל טענתה המוזכרת לעיל, בדבר נסיבות לידתו של השיר, אין להסיק מכך כי נסיבות אלו מקבעות את אופיו לעד. במילים אחרות, לטענת ההגנה, גם אם נאמץ את השקפתה של התביעה לפיה השיר חובר מתוך יצר נקם, על בית משפט זה לבחון את השיר בהקשרו בתקופה הרלוונטית לעניין. הנאשם בעדותו ציין את אפקט סטרייסנד, המתאר תופעה שבמסגרתה ניסיון להסתיר או לצנזר מידע גורם לתופעה הפוכה, והמידע מקבל חשיפה ציבורית רחבה בהרבה. כך, לטענת ההגנה "ניסיונה העיקש של המדינה לצנזר את היצירה, הוא ורק הוא שהעניק לשיר את תהודתו הרבה ואת מעמדו בציבור". מכאן, נטען כי ההליך המשפטי הפך את השיר לסוגיה עקרונית של חופש ביטוי פוליטי, החוסה תחת הגנה פסיקתית, באופן שצריך להוביל לזיכוי הנאשם.

40. בהתאם, נטען כי אמירותיו של הנאשם, ובכללן האמירה "לא נוסדה המדינה שתגיד לנו מה לשיר", מלמדות כי ביצוע השיר נעשה על רקע מחאה לגיטימית נגד המשטר, ולא מתוך כוונה להפנות את המחאה כלפי השוטר או לפגוע במתלונן באופן אישי. בהקשר זה מפנה ההגנה למספר אינדיקציות שלשיתתה יש בהן כדי ללמד על השינוי המהותי שחל במשמעותו ובהקשרו של השיר, או כלשונה, על ה"מטמורפוזה" שעבר. כך, מפנה ההגנה לסיקור התקשורתי שליווה את ההליך הקודם, אשר, לטענתה, התמקד בעיקר בביקורת על עצם חקירת הנאשם והעמדתו לדין בכל הנוגע לביצוע השיר, ולא בנוגע למכלול הנדון. עוד מפנה לערך שנכתב בוויקיפדיה בעניינו של השיר, לבמות האמנותיות שבהן בוצע, לגרסאות הכיסוי שנוצרו לו, וכן לעובדה שהציבור רכש תקליטי ויניל ושילם עבור השתתפות בהופעות שבהן בוצע השיר. לטענת ההגנה, מכלול נתונים אלה משקף את העניין הציבורי והתרבותי שהתעורר סביב השיר, ובעיקר סביב המאבק הנטען למען חופש הביטוי אל מול מה שתואר כניסיונות השתקה. עוד טוענת ההגנה כי שמו של המתלונן הפך לסמל במסגרת המחאה. על כן, אין בעצם השימוש בשמו כדי ללמד על מניע נקמני או על כוונה להשפילו או לבזותו.

41. אשר לאמירתו של הנאשם עובר להופעתו ב"אוזן בר", "בואו נפעיל את התנאי", טוענת ההגנה כי אין באמירה זו כדי ללמד על כוונת הזדון המיוחסת לו. הנאשם הסביר בעדותו כי מדובר בהלצה ("דאחקה"), וההגנה הוסיפה כי יש לראות באמירה זו כביטוי לביקורתו של הנאשם על העמדתו הקודמת לדין בקשר עם ביצוע השיר. עוד טענה ההגנה כי אין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 אוקטובר 2026

ת"פ 2003-08-21 מדינת ישראל נ' כהן

- 1 באמירה זו כדי ללמד שהנאשם לא הפיק את הלקחים מן ההליך הקודם. היא מפנה לכך
2 שכתב האישום דגן מלמד כי הנאשם לא חזר על מכלול ההתנהגויות והביטויים אשר יצרו
3 בהליך הקודם את אותו "המכלול" שנדון אז. לטענתה, התנהלותו של הנאשם בהליך
4 הנוכחי מתמצה בביצוע השיר, אשר משמעותו והקשרו הציבורי, כאמור לעיל, השתנו.
5
6 42. כאמור לעיל, לשיטת התביעה, אין בטענות ההגנה אלא משום חרישה בשדה בור, שהרי
7 השיר כבר עמד במוקד ההליך הקודם, נבחן לגופו, ונמצא כי יש בו משום ביטוי פלילי.
8 ההגנה, לעומתה, סבורה כי דווקא פסק דינו של בית המשפט המחוזי בהליך הקודם מצדיק
9 את זיכויו של הנאשם בהליך דגן. בהקשר זה מפנה ההגנה לקביעתו של כבוד בית המשפט
10 המחוזי לפיה קיים קושי משמעותי באפיון ובאיתור "ביקורת בעלת אופי קונקרטי".
11 לשיטתה, קושי זה אינו מתקיים בענייננו, שכן בשונה מן ההליך הקודם, עסקינן כעת
12 בביקורת קונקרטית המכוונת כלפי פעולה של הרשות השלטונית. הבחנה זו, כך נטען,
13 שומטת את הקרקע תחת טענת התביעה לפיה החלק הדומיננטי בהתבטאויותיו של הנאשם
14 אינו החלק הביקורתי. זאת ועוד, בית המשפט המחוזי הנכבד עמד על כך שהמתלונן לבד
15 "חוטף את אש הביקורת", וכי ניתן היה לצפות כי הביקורת "תאכלס" באנשים שונים
16 ובעלי תפקידים מגוונים. בהקשר זה טוענת ההגנה כי המציאות השתנתה, וכי מאז ההליך
17 הקודם נוצרו יצירות רבות המופנות כלפי שורה ארוכה של "אנשים שונים ובעלי תפקידים
18 מגוונים", אשר חלקם, יחד עם השיר נשוא דיון זה, נארוזו באלבום המכונה "צליל מיתר
19 נגד המשטר".
20
21 43. אשר למבחן התוכני, ההגנה טוענת כי התביעה תולה את יהבה במילותיו של השיר כשהן
22 מנותקות מהקשרן, ונשענות, בין היתר, על חוות דעתו של כבוד הנשיא י' עמית בעניין סגל,
23 שלפיה קללות וגידופים אינם באים בגדר ביטוי פוליטי שראוי להגנה. לשיטת ההגנה, גישה
24 זו מחמיצה את משמעותו של הביטוי כפי שהיא מתעצבת מתוך הקשרו, שכן השיר, כשהוא
25 נבחן בהקשרו, מהווה ביטוי פוליטי מובהק, ואין לראות במילותיו משום קללות או
26 גידופים. זאת ועוד, נטען כי צמצום הבחינה התוכנית למילותיו של השיר כשלעצמן מתעלם
27 מן המטמורפוזת שעבר השיר, ממחאה שכוונה כלפי "רכז מידע" למחאה המופנית כלפי
28 פעולה שלטונית מובהקת של המשטר.
29
30 44. אשר למבחן ההסתברות, ההגנה טוענת כי התביעה לא הניחה תשתית מספקת
31 להתקיימות, ולא הצביעה על זיקה קונקרטית בין ביצוע השיר לבין אפשרות ממשיה
32 לפגיעה במילוי תפקידו הציבורי של המתלונן בתקופה הרלוונטית. זאת, שעה שבאותה עת
33 המתלונן כלל לא כיהן בתפקידו כרכז מידע, אלא שימש כחוקר משטרי, עובדה אשר, כך
34 נטען, כלל אינה מוזכרת בסיכומי התביעה. נטען שבניגוד לרכז מודיעין הנשען על אמון
35 הציבור לצורך ביצוע תפקידו ודורש שיתוף פעולה מצידם של חלק מן האזרחים, עבודתו
36 של חוקר משטרי אינה נשענת על הסכמת הנחקר, בהעדרה של "הפריבילגיה" להימנע

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 אוקטובר 2026

ת"פ 2003-08-21 מדינת ישראל נ' כהן

- 1 משיתוף פעולה חוקריו, וכלל לא נטען שנחקר כזה או אחר סירב לשתף פעולה עם המתלונן
- 2 בתפקידו כחוקר. הודגש כי תפקידו של המתלונן אינו רלוונטי רק לבחינת יסוד ההעלבה
- 3 כחלק מהמבחן ההסתברותי, מדובר ביסוד עצמאי בעבירה "כשהם ממלאים את תפקידם
- 4 או בניגוע למילוי תפקידם" אשר לשיטת ההגנה כלל אינו מתקיים בענייננו. זאת ועוד,
- 5 לטענת ההגנה, ראיה להיעדרה של פגיעה במתלונן, היא שיבוצו מחדש של המתלונן בתפקיד
- 6 רכז מודיעין החל מאמצע שנת 2020.
- 7
- 8 45. בנוסף לאמור, לשיטת ההגנה, עדות המתלונן בכל הנוגע לאופי ועומק הפגיעה וההעלבה
- 9 אינה רלוונטית במסגרת המבחן ההסתברותי. ההגנה ציטטה את דבריה של כבוד הנשיאה
- 10 (בדימוס) נאור בעניין סגל, לפיהם במסגרת מבחן זה לא נבחנת הפגיעה ברגשותיו של עובד
- 11 הציבור, וכי "אין לייחס משקל מיוחד לכך שעובד הציבור הקונקרטי שכלפיו כוון הביטוי
- 12 העולב אכן נפגע ממנו" (עניין סגל, ס' 56 לפסק דינה). עדותו של המתלונן, לטענת ההגנה,
- 13 מעלה פגיעה סובייקטיבית בלבד, המנותקת מהמציאות האובייקטיבית, הניזונה מעברו עם
- 14 המתלונן ולא מהמיוחס לנאשם בכתב האישום דנן.
- 15
- 16 46. ההגנה מפנה אמנם לכך שהמתלונן העיד על תחושת העלבון שהוא חש בתקופה הרלוונטית,
- 17 ועל העלבון הנובע נוכח הקנטות עמיתיו, אך לשיטתה כלל לא הועלתה טענה, ולא הוכח, כי
- 18 תחושות אלו מנעו ממנו לבצע את תפקידו. ההגנה עוד מטילה ספק במהימנותה של עדותו
- 19 בנוגע לעוצמת ההקנטות מצד עמיתיו. בדיון ביום 23.3.2025 המתלונן התבקש למסור את
- 20 שמותם של הלועגים לו, ואמר "שחר בעצמו" (עמוד 81 שורות 15-5), ואולם רס"ב שחר
- 21 אייס, שעבד עם המתלונן בתקופה הרלוונטית, הכחיש את הדברים, הן לגבי עצמו והן בכלל
- 22 (פרוטוקול מיום 21.10.2025 עמוד 147-148). מכאן, נטען כי אף אם יונח שההקנטות
- 23 הנטענות אכן התקיימו והסבו למתלונן עוגמת נפש אישית, אין בכך כדי לבסס פגיעה במילוי
- 24 תפקידו או בתפקודו, וממילא לא הונחה תשתית המלמדת על אפשרות ממשית לפגיעה
- 25 בתפקידו הציבורי.
- 26
- 27 47. ההגנה שבה ומפנה לטיעון המקדמי שהעלה הנאשם בדבר "הגנה מן הצדק" מחמת אכיפה
- 28 בררנית, אשר נקבע כי יוכרע במסגרת הכרעת הדין (סעיף 24 להחלטה מיום 9.11.22).
- 29 כזכור, לשיטת התביעה, הטעם להגשת כתב האישום נגד הנאשם לבדו נעוץ בהיותו "אבי
- 30 העבירה", אשר פעל מתוך מניע של נקמות במתלונן, להבדיל מן המפרסמים האחרים,
- 31 אשר מניע זה אינו מיוחס להם. ההגנה טוענת, ראשית, כי אין בקיומו של מניע כדי להקים
- 32 את העבירה או לבסס את התקיימות יסודותיה, שכן מדובר בעבירה התנהגותית שהיסוד
- 33 הנפשי הנדרש להתגבשותה הוא מודעות, ולא כוונה לפגוע. שנית, נטען כי הישענות על מניעו
- 34 הנטען של הנאשם לשם הבחנה בינו לבין מפרסמים אחרים הופכת, הלכה למעשה, את זהות
- 35 מבצע העבירה ואת מניעיו לחלק מיסודותיה, כך שאותו מעשה עצמו, ביצוע השיר, יגבש
- 36 את יסודות העבירה מקום שבו מבצעו הוא הנאשם, אך לא מקום שבו הוא מבוצע בידי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 אוקטובר 2026

ת"פ 2003-08-21 מדינת ישראל נ' כהן

1 אחר. לשיטת ההגנה, תוצאה זו אינה אלא אכיפה פרסונלית ובררנית, שבה הפלילות
2 המיוחסת למעשה נגזרת מזהותו של מבצעו. לבסוף מבהירה ההגנה כי העובדה שהנאשם
3 הוא עורך דין אינה גורעת מזכויותיו לחופש הביטוי והיצירה ומחירותו הפוליטית, ואין בה
4 כדי להצדיק את שלילתן או את צמצום היקפן.

דיון והכרעה

8 48. בפתח הדברים אבקש להדגיש שאין מדובר בהכרעת דין רגילה בה נדרש בית המשפט
9 להכריע בין גרסאות עובדתיות שונות. המחלוקת העובדתית בין הצדדים מצומצמת מאוד,
10 אם בכלל. המחלוקת היא בעיקרה משפטית. עם זאת, אוסיף ואציין כי שמעתי את עדותו
11 של המתלונן ואת עדותו של הנאשם, והכרעתי כאן נשענת גם על רשמי בעדויות העדים
12 שנשמעו.

13
14 49. לגוף העניין, עמדתי בהרחבה לעיל על הערך המוגן העומד ביסוד העבירה דנן. בתמצית,
15 אשוב ואזכיר את קביעתה של השופטת (בדימ') נאור בעניין סגל, שלפיה האיסור הפלילי
16 נועד להבטיח את יכולתו של עובד הציבור למלא את תפקידו, בהיותו חוליה בשרשרת
17 השירות הציבורי. בהתאם לכך, עצם העובדה שעובד ציבור נפגע, נעלב או חש מושפל אינה
18 מספיקה להרשעה. השאלה המרכזית היא אם הביטוי עלול לפגוע במידה הנדרשת בתפקודו
19 של עובד הציבור או באמון הציבור בשירות הציבורי. על כן, מבלי לקבוע מסמרות בשלב
20 זה ומבלי להקדים את המאוחר, שכן הסוגייה תידון בהרחבה במסגרת המבחן
21 ההסתברותי, אני יכול לקבל את הטענה לפיה הפללת מעשיו של הנאשם בעניינו תשמש
22 אמצעי להבטחת יכולתו של המתלונן למלא את תפקידו כדבעי. זאת ועוד, אני מתקשה
23 לקבל את הטענה כי הפגיעה במתלונן, קשה ככל שתהיה, חורגת מגדר פגיעה ברגשותיו. כפי
24 שהוסבר, פגיעה מסוג זה אינה זוכה להגנה מכוח המשפט הפלילי. אין משמעות הדבר כי
25 המשפט מתיר או מותיר פגיעות מסוג זה ללא סעד. מקום שבו הפגיעה היא בכבודו או בשמו
26 הטוב של המתלונן כפרט, האפיק הראוי להתמודד עמה אינו מצוי בהכרח בהפללת הביטוי
27 מכוח העבירה דנן. פרשנות אחרת עלולה לחטוא לתכליתו האיסור הפלילי ולהוביל להבחנה
28 בלתי מוצדקת בין פרטים, אשר אינם זוכים להגנה פלילית מיוחדת מפני ביטויים מעליבים,
29 לבין עובדי ציבור, שהרחבת תחולתה של העבירה עשויה להעניק להם הגנה מיוחדת כאמור.

30
31 50. אכן, קיים קושי מסוים עם העובדה שהנאשם היה מודע לכך שהשיר היה חלק מאותו
32 מכלול בבסיס העבירה בגלגולו הקודם של התיק, כלומר מתקיימת מודעות מסוימת לחלק
33 מטיב המעשה. ועדיין, אני סבור כי הדבר נכון בהכרח גם לעניין 'נסיבות העבירה'. אזכיר
34 כי איננו עוסקים בשיר עצמו אלא בביצועו ופרסומו החוזר והאמירות אשר נלוו לביצוע
35 ופרסום זה. מכאן, וכפי שיפורט להלן, מצאתי כי האיזון הראוי בין חופש הביטוי לבין הערך
36 המוגן של עבירת ההעלבה איננו מחייב את הרשעתו של הנאשם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 אוקטובר 2026

ת"פ 2003-08-21 מדינת ישראל נ' כהן

המבחן התוכני

1

2

3 51. בהתאם להלכת סגל, על מנת להכריע במבחן זה יש להידרש, מחד גיסא, לשאלה האם
4 הביטויים הנידונים גרמו לפגיעה קשה בליבת כבודו של המתלונן, אשר יש בה משום פגיעה
5 מהותית בגרעין המוסרי והערכי שמנו הוא שואב את כוחו וסמכותו; ומאידך גיסא,
6 לעוצמת הפגיעה בחופש הביטוי של הנאשם, ובכלל זה לשאלה האם ההתבטאויות שבמוקד
7 הדיון עולות לכדי ביטוי פוליטי, המגשים במידה רבה את הרציונליים שביסוד חופש
8 הביטוי, כפי שפורטו לעיל. ההכרעה בנושא זה אינה קלה, משאיני יכול לקבוע באופן חד
9 משמע כי אופיים של הביטויים אך פוליטיים במהותם. מנגד, איני יכול לסווגם כפוגעניים
10 גרידא. סבורני כי עסקין בביטוי בעל "אופי 'מעורב', היינו שחלקו פוליטי וחלקו בעל
11 מאפיינים אחרים" (עניין סגל, בפס' 37 לפסק הדין של הנשיאה (בדימ') נאור). אשר לסיווגם
12 של ביטויים בעל אופי "מעורב" כאופיו של הביטוי הנידון, נקבע כי יש להיעזר במבחן
13 המאפיין הדומיננטי.

14

15 52. אציין תחילה כי בגלגולו הקודם של התיק הביטויים לא זכו להגנה מכוחה של הזכות
16 לחופש הביטוי, ואף נקבע כי "תרומת" התבטאויותיו של המבקש למימוש הרציונליים
17 שבבסיס חופש הביטוי זניחה – ואילו הפגיעה בעובד הציבור ובשירות הציבורי כה חריפה"
18 (רע"פ 4559/19 כהן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 10.7.2019)). כמו כן, נקבע כי "החלק
19 הדומיננטי בכל התבטאויותיו של המערער הוא לא דווקא החלק הביקורתי, אלא החלק
20 המתמקד בהכפשתו המגוונת והשיטתית של המתלונן. מסקנה זו לפיה הרכיב הביקורתי
21 אינו הרכיב הדומיננטי בהתבטאויותיו של המערער, מחייבת מסקנת משנה, לפיה לא ניתן
22 להעניק לדבריו של המערער את אותה הגנה מוגברת המוענקת לביטויים שאופיים
23 הדומיננטי הוא פוליטי" (ע"פ (מחוזי ת"א) 12781-03-18 כהן נ' מדינת ישראל 45-46
24 (פורסם בנבו 5.6.19)).

25

26 53. דברים אלו, שהיו יפים לשעתם, בגלגול הקודם של התיק, בצל מכלול שלם של התבטאויות
27 שהוגדרו כמסע פוגעני, אינם בהכרח ישימים בגלגול הנוכחי. ההגנה העלתה טענה לפיה
28 השיר עבר "מטמורפוזה", אשר לשיטתה מובילה למסקנה כי השיר, בגלגולו הנוכחי, הינו
29 ביטוי פוליטי מוגן. אזכיר כי ההגנה טוענת כי הסיקור התקשורתי שליווה את ההליך
30 הקודם, אשר התמקד בעיקרו בביקורת על העמדתו לדין של הנאשם בכל הנוגע לשיר; ערך
31 הויקיפדיה לו זכה השיר; גרסאות הכיסוי הרבות שנוצרו לו וההקשרים המחאתיים בהם
32 כביכול בוצע אכן יכולים להעיד על שינוי במהותו של השיר וביחס אליו. איני יכול לקרוא
33 במדויק את מחשבותיו המקוריות של "האמן" בעת כתיבתו והפצתו הראשונית של השיר,
34 ואף איני נדרש לעשות כן, אך גם איני יכול לשלול את האפשרות שבעת ביצועו החוזר מניעו
35 התרחבו והפכו למחאתיים יותר.

36

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 אוקטובר 2026

ת"פ 2003-08-21 מדינת ישראל נ' כהן

54. כבוד השופט ריבלין, אשר נמנה עם דעת המיעוט בעניין **אונגרפלד**, עמד על חשיבותו של ההקשר לצורך סיווגו של הביטוי. גישה זו קיבלה משנה תוקף בעניין **סגל**, עת הוכרה בחינת הקשרו של הביטוי כחלק בלתי נפרד מן המבחן התוכני. אין חולק כי, ככלל, ההקשר בו נאמר ביטוי עשוי לסייע בעמידה על טיבו ואופיו. בענייננו נודעת להקשר חשיבות מיוחדת. אינני יכול לשלול מכל וכל את טענת ההגנה בדבר האפשרות למטמורפוזה שעבר השיר עם ביצועו החוזר. עיקר בעיניי הוא ההקשר האופף את ביצועו החוזר של השיר, כפי שהוא משתקף בטענות הצדדים, בעדויות שנשמעו לפניי ובפרט בכתב האישום. הדברים מחייבים מעין עיון חוזר ולשיטתי הם מעוררים ספק באשר לסיווגו העדכני של השיר.

55. נדמה שאין עוררין על הטענה העקרונית לפיה יצירה עשויה לעבור מטמורפוזה. שיר, לאחר לידתו, "הולך לבד", בין אם לשונו מאפשרת מגוון פרשנויות, ובין אם הקשרו, כבענייננו, כופה עליו שינוי זה. כך, למשל, השיר "אין לי ארץ אחרת", פרי עטו של אהוד מנור, נכתב בשנות השמונים כביקורת על אוזלות היד של הרשויות במהלך מלחמת ההתשה, כתגובה למותו של אחיו הצעיר. ועם זאת, המשמעות שיוחסה ליצירה עם פרסומה לא נותרה תחומה לכוונת היוצר או לנסיבות שעמדו ברקע כתיבתה. תחילה, השיר אומץ כביטוי מחאה נגד מלחמת לבנון, ובהמשך נעשה בו שימוש במסגרת מחאות ציבוריות בעלות מאפיינים פוליטיים שונים ואף מנוגדים. כך, במהלך השנים, הוקנתה ליצירה משמעות משתנה בהתאם להקשר שבו נעשה בה שימוש: החל במחאות כנגד תכנית ההתנתקות ועד המחאות כנגד הרפורמה המשפטית. מדוגמה זו אנו למדים על הפער האפשרי בין כוונת היוצר בעת יצירת היצירה לבין המשמעות הציבורית המיוחסת לה לאחר פרסומה, ואת האופן שבו יצירה עשויה לקבל, עם יציאתה לרשות הרבים, משמעות עצמאית.

56. מן האמור עולה כי מטבעה של יצירה, לאחר הפצתה, היא הופכת "ליצור עצמאי" אשר לו קיום משלו ואף לעתים קרובות נפרד מיוצרו. ראייה לכך ניתן לראות בעדותו של המתלונן (עמ' 29-30 לפרוטוקול הדיון מיום 7.9.23):

"זה לא שהאמירות שלו נשארות בגדר ד' אמותיו זה מתפרסם זה צף וזה עולה וזה מקבל מחזור".

זאת ועוד. הפגיעה ברגשותיו של המתלונן כתוצאה מקיומו של השיר אינה תחומה עוד לביצועו ופרסומו על ידי הנאשם בלבד. כך, בניגוד לתקוותו של המתלונן, גם כשהביצה התייבשה, היתושים נשארו (ראו עדותו בפרוטוקול הדיון מיום 27.3.25, בעמוד 167). אין בדברים אלה כדי להמעיט מעוצמת הפגיעה אשר לטענת המתלונן נגרמה לו כתוצאה מקיומו ופרסומו של השיר. אלא שיש להכיר בכך כי אין בנמצא סעד משפטי אשר יהא בו כדי להשיב את המצב לקדמותו ולמחוק בדעבד את עצם קיומו של השיר ואת החשיפה הציבורית שנלוותה לפרסומו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 אוקטובר 2026

ת"פ 2003-08-21 מדינת ישראל נ' כהן

57. אכן, בתוך השיר קיים אלמנט פרסונלי שנועד להקטין ("שוטר זוטר"), לבייש ("מכה ללא רחם בכל הילדים"), או להעמיק את הפגיעה במתלונן ("כבר לא סוכן סמוי, בכל העיר נחשף"). באותה נשימה, אינני יכול לשלול לחלוטין כי בנוסף למרכיב הפרסונלי קיים היבט כללי ורחב יותר ואשר עניינו בהשקפת עולמו של הנאשם כלפי פועלם של אנשי המודיעין ("בלי מדים, בלי חוקים, ובלי שום אלוהים... רכז מידע למען המשטר"). היבט כללי זה יכול שיהיה דומיננטי בעיני הנאשם, לא פחות מההיבט הפרסונלי. מכל מקום, יכול שההיבט הכללי יתקיים לצדו של ההיבט הפרסונלי. בהקשר זה, אפשר להשקיף על השיר כמעין פרסונליזציה של הכללי או במילים אחרות הדגמה של הביקורת הכללית באמצעות הבלטת המקרה הקונקרטי, ללא טשטוש פרטי הזיהוי של המתלונן, כדוגמה פרטית לביקורת הכללית של הנאשם. אינני יכול לבטל אפשרות זו.

58. במקביל, אינני מקבל את הטענה המובלעת בטיעוני התביעה כי המתלונן הוא אדם כה חלש ופגיע. הרושם מהמתלונן היה הפוך. על אף דבריו של המתלונן שהשיר פגע בו עמוקות, התרשמתי מאדם חזק, דעתן, בעל עוצמה פנימית. המתלונן תיאר בדבריו "גלי הפגיעה" אשר חוזרים אליו עם כל ביצוע של השיר. ניכר כי המתלונן התקשה להפריד בין הפגיעה שאירעה בשנים הרלוונטיות לכתב האישום לבין הפגיעה שאירעה בעקבות אותו מכלול אשר נידון בהליך הקודם, וניכר כי הסכסוך ארוך השנים בין השניים השאיר את חותמו עליו. להשקפתי קיים פער מובנה בין תיקונו הנורמטיבי של העוול לבין מחיקתה של חווית הפגיעה, הראשון מצוי בגדר יכולתו של המשפט, ואילו האחרונה אינה בהכרח נתונה לשליטתו. המשפט כבר הכיר בפגיעה אשר נגרמה למתלונן, ועדיין, אין הכרח שההכרעה המשפטית תבטל את תחושת ההשפלה או העלבון שכבר נחוותה. אדגיש שוב שאינני מבטל את תחושותיו של המתלונן, אך התרשמתי כי הפגיעה המרכזית שייכת לתקופה הקודמת, וזאת בגלגול הקודם של הפצתו של השיר. וכידוע, לא בגין מעשה זה עומד הנאשם לדין בתיק דנן.

59. אכן, אם נעמיק בדבריו של המתלונן, נסיק שטרונותו המרכזית של המתלונן הוא לגבי עצם היצירה עצמה, קרי השיר והפצתו, כאשר הביצוע החוזר של השיר מהווה אך "תזכורת" כואבת שמחזירה אותו לאותה חוויה. אני מתקשה עם הטענה לפיה העלאת השיר תקים, כל פעם מחדש, עבירה מתחדשת של העלבה עובד ציבור, בכל מקרה של ביצוע חוזר של השיר. לפי גישתה של התביעה, השיר מהווה עבירה פלילית, ומכאן שגם ביצועו החוזר, אף על ידי אחרים, מגבש עבירה פלילית מתחדשת. בעידן בו שירים וסרטונים מסרטונים שונים שמורים לנצח באתרי האינטרנט, ניתן להעלות על הדעת מצבים אבסורדיים של העמדה לדין בכל השמעה חוזרת של השיר. כמו כן, ולכאורה, לאחר פרישתו של המתלונן מעבודתו למשל, כשהוא מפסיק להיות עובד ציבור, מותר יהיה לחזור ולהשמיע את השיר מעל כל במה, מבלי חשש להעמדה לדין.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 אוקטובר 2026

ת"פ 2003-08-21 מדינת ישראל נ' כהן

60. אשר לבחינת הקשרם של הביטויים, התביעה מצטטת בסיכומיה את מילות השיר הנוסף
שכתב הנאשם בגנותו של המתלונן ורואה בו אישוס לטענותיה. מסקנתי שונה. חשוב לציין
כי שיר זה אינו מופיע בכתב האישום, והוא דווקא מסייע לשפוך אור על האופי המחאתי
והפוליטי בביטוייו, אשר לשיטתי, בעת הנוכחית, הינו המאפיין הדומיננטי יותר של
הביטוי:

"האם זה משתלם לשוטר זוטר, לעמוד מולנו למען המשטר? [...] לא החקירות ולא בית המשפט,
יצליחו להשתיק – את חירות הפרט".

בעניין סגל נקבע כי יש "לאמוד את הביטויים השונים לפי המידה בה הם מגשימים את תכליות
חופש הביטוי" (עניין סגל, בפס' 42 לפסק הדין של הנשיאה (בדימ') נאור). נדמה, אפוא, כי מחאתו
של הנאשם אינה מתמצה בביקורת על המתלונן, אשר ספק אם משקל פגיעתה בעובד הציבור מצדיק
הטיית הכף למען חופש הביטוי. דומה כי מחאתו מתייחסת, בין היתר, לחופש הביטוי עצמו.
לשיטתי, שעה שהמחאה עוסקת בערך עליון כגון הזכות לחופש הביטוי, הרי שהשתקתה מחזקת
ומצדיקה את קיומה. זאת במיוחד כאשר הפגיעה בערך המוגן שבבסיס עבירת ההעלבה אינה חזקה
דיו על מנת להצדיק את הפללתה בעת הזו. חשוב לציין כי גם מילות השיר הנוסף (שאינו חלק מכתב
האישום) כוללות ביטויים עולבים ומקניטים בגנותו של המתלונן, אך אלו נבחנים לאורו של ההקשר
הכולל של הדברים.

61. מלבד השיר הנוסף, ניתן ללמוד על הקשרם של הביטויים, וכפועל יוצא מכך על אופיים
הדומיננטי המגשים את תכליותיו של חופש הביטוי, מעובדות כתב האישום:

ראשית, הפוסט שכותרתו "רכז מידע – התקליט", במסגרתו הוצע לקהל הרחב לרכוש תקליט
"ויניל" בשם "צליל מיתר נגד המשטר". מלבד השיר הנידון התקליט כולל בתוכו כתשעה שירים
נוספים, אשר כולם בעלי אופי מחאתי-ביקורתי. כמובן שעובדה זו, כשלעצמה, אינה מספיקה כדי
לקבוע כי אופיו הדומיננטי של הביטוי הוא פוליטי, שכן ייתכן מצב בו שיר פוגעני המקים את עבירת
ההעלבה מסתתר בין שירי מחאה. ואולם, בענייננו, כותרתו של התקליט ואף כיסויו אשר כולל
"קולאז'" של מספר רב של דמויות ואנשים עליהם מותח הנאשם ביקורת מעידים על כך שאופיו
הדומיננטי של הביטוי הנ"ל אינו העלבת המתלונן באופן ממוקד. מהותו של הפוסט, על אף
שכותרתו מדגישה את השיר הינה לקדם את התקליט, אשר קיומו לשיטתי מהווה ביטוי פוליטי
מוגן.

שירי מחאה אינם דבר חדשני. הם מהווים חלק אינטגרלי מהזכות לחופש המחאה. אין לשלול את
טענת ההגנה לפיה השיר, לא נועד עוד לגנות את המתלונן ולבקש את עבודתו כבעבר, משהוא הפך
"לסמל" במחאתו של הנאשם ואף "קידם את הפרויקט המוסיקלי הזה" (ראו סעיף 24 לכתב
האישום, עובר להופעתו של הנאשם באינדי-נגב). כפי שעלה לפניי, השיר הנידון הינו הראשון מבין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 אוקטובר 2026

ת"פ 2023-08-21 מדינת ישראל נ' כהן

1 השירים שהוציא הנאשם, ואיני יכול לבטל את האפשרות שההד הציבורי שקיבל עקב ההליכים
2 המשפטיים שליוו אותו הקנה לו את מעמדו, ככזה אשר חורג מביקורת נקודתית על עבודתו של
3 "רכז מידע" וכעת הוא מסמל מאבק עקרוני "נגד המשטר" בכלל, וחופש הביטוי בפרט.
4

5 62. **שנית**, כתב האישום מציין כי הנאשם הופיע מספר פעמים עם השיר הנידון, ופרסם
6 ברשתות החברתיות פוסטים הכוללים סרטונים מאותן הופעות. כמו כן, הוא פרסם
7 פוסטים נוספים אשר מזמינים את הקהל הרחב להגיע להופעותיו. חלק מהפוסטים
8 מזכירים את השיר ואף את שמו של המתלונן במפורש, "בשנה שעברה התארחתי עם 'רכז
9 מידע'. השנה, מופע מלא. 'צליל מיתר נגד המשטר ב-Indinegev'", "תודה לפרקליט
10 המדינה וליתר רשויות משטר הדיכוי על מסע יחסי ציבור מושלם [...] יהיה חמדני. ד"ש
11 לאפ"י" (להשלמת התמונה אעיר כי מדובר באפי נווה, מושא השיר "אפ"י" המופיע בתקליט
12 ה"ויניל"), "3 מליון ש"ח תובע ממני רכז המודיעין (בדימוס) אלון חמדני. היום העדתי במשפט
13 ההשתקה ההזוי, והשבתי לשאלות עורך דינו. אחת מהן הייתה: "האם נכון שאתה עדיין
14 שר את השיר?" [...] רק על מנת שיהיה ברור – **עוד לא נוסדה המדינה שתגיז לנו מה לשיר**,
15 וכיצד לבקר שרתי משטר שמעיזים לחרוג מסמכותם השלטונית כאילו מדובר בעסק
16 פרטי". הציטוטים לעיל לקוחים מכתב האישום, מהם ניתן לראות ששמו של המתלונן אינו
17 מופיע בחלל ריק, הפוסטים לא נועדו לגנותו בלבד ושמו הובא כחלק ממחאתו הכוללת של
18 הנאשם.
19

20 63. מסקנתי מן האמור לעיל היא כי המתלונן, במילותיו של הנאשם הוא "שוטר שאני התחלתי
21 את הקריירה המוסיקלית שלי על גבו". דברים אלו הם קשים בפני עצמם. והרי שוטר מן
22 השורה אינו אמור לשאת על גבו את הביקורת על המשטר כולו, אך בהקשרם הכולל של
23 הדברים נדמה כי השיר קיבל משמעות רחבה יותר בהמשך הדרך. ביצעו החוזר והפוסטים
24 הנלווים לכך מעידים על שינוי מרכז הכובד מן המתלונן אל מחאה כללית יותר, כך
25 שהפללתם כעת תפגע לשיטתי באופן קשה בחופש הביטוי של הנאשם, ולאור שאר נימוקיי,
26 לא תסייע במידה רבה להגשים את הערך המוגן שבבסיסה של עבירת ההעלבה.
27

28 64. זאת ועוד. עלה לפניי כי לשיר נעשו במרוצת הזמן "גרסאות קאברים" שבוצעו על ידי זמרים
29 אחרים. נתון זה אך מעצים את האבסורד המעשי שבהעמדת מבצעי השיר השונים, על שלל
30 גרסאותיו, לדין פלילי.
31
32
33
34
35
36

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 אוקטובר 2026

ת"פ 2003-08-21 מדינת ישראל נ' כהן

המבחן ההסתברותי

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36

65. המבחנים שנקבעו בהלכת אונגרפלד אינם חלופיים אלא מצטברים, אך למעלה מן הצורך, ולמרות שקבעתי כי ביטויי של הנאשם אינם עומדים ברף המבחן התוכני, אעבור כעת למבחן ההסתברותי. אזכיר כי במסגרת מבחן זה נדרשת וודאות קרובה לכך שהביטוי יוביל לפגיעה ממשית וקשה בערך המוגן, קרי באופן מילוי תפקידו של עובד הציבור, בתפקוד השירות הציבורי או באמון הציבור בו. מבחן זה הוא לכאורה צופה פני עתיד, אך כפי שנטען מדובר בפגיעה מתמשכת במתלונן.

66. הפגיעה עליה הצביע המתלונן בעטיו של הביצוע החוזר של השיר ופרסומו התמקדה בהקנטות מצד עמיתיו לעבודה ותחושת עלבון. כאמור, המתלונן התקשה להפריד בין הפגיעה אשר נגרמה בגלגולו הקודם של השיר לבין הפגיעה הנוכחית. כשנשאל ישירות לגבי הפגיעה בשנים הרלוונטיות לכתב האישום השיב כי הפגיעה היא בדימויו מול השוטרים עימם עובד, הוא העיד כי ההקנטות אשר חווה כתוצאה ממעשיו של הנאשם הן "יום יומיות כמעט" (ראו פרוטוקול הדיון מיום 27.3.25 עמוד 170). כאשר התבקש למנות את שמותיהם של העמיתים אשר "הציקו" לו, ענה כי "שחר בעצמו" זמזם את השיר. כוונתו של המתלונן הייתה לרס"ב שחר אייס, עד תביעה מס' 2, אשר עבד עם המתלונן בימ"ר ירושלים כשלוש שנים החל משנת 2016, ונשלח על ידו לרכוש את התקליט "צליל מיתר כנגד המשטר". ואולם, עדותו של אייס עצמו מציירת תמונה מעט שונה:

"אני לא שרתי את השיר. איני מכיר שמישהו התבטא בלגלוג כלפי חמדני בגלל השיר. לא נתקלתי בתופעה ששוטרים אחרים בהומור לגלגו על חמדני בהקשר לשיר. לא שמעתי ששרים, גם לא זמזומים [...] לא שמעתי את השיר במסדרונות המשטרה, אני יודע שאנשים לועגים לחמדני, אני יודע זאת משמועה, אך לא שמעתי על זה. לשאלת בית המשפט, לא שמעתי זאת מחמדני עצמו" (עמוד 147 פרוטוקול הדיון מיום 21.10.25).

בנוסף לאמור, אייס מציין כי "היו לו ימים קשים בגלל זה שהלך עם ראש כפוף" (עמוד 148 לפרוטוקול הדיון מיום 21.10.25). אכן, מעדותו עולה כי המתלונן חווה את התקופה כקשה. עם זאת, ספק אם יש בעדות זו כדי לבסס את הטענה כי האירועים התרחשו בתדירות יומיומית, כנטען, ובאופן שפגע ביכולתו של המתלונן למלא את תפקידו כעובד ציבור. בסופו של יום, לא מצאתי עוגן מספק המאפשר להעדיף את גרסת המתלונן על פני גרסתו של אייס במידה הנדרשת. עליו להוסיף שייתכן שתחושת העלבון שליוותה את המתלונן העצימה כל התרחשות מסביבו. המתלונן אף העיד כי כאשר פנה לעמיתיו בבקשה להפסיק עם הדחודו של השיר, אלו הפסיקו. עוד הוסיף כי "זה צץ לפעמים" (ראו פרוטוקול הדיון מיום 23.3.25 בעמוד 84). משכך, נותר ספק באשר להיקף האירועים, לתדירותם ולהשלכתם על תפקודו של המתלונן, וספק זה פועל כמובן לזכות הנאשם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 אוקטובר 2026

ת"פ 20023-08-21 מדינת ישראל נ' כהן

67. אפרט עוד. במהלך המשפט התברר שלפני התקופה הרלוונטית, המתלונן נאלץ לעזוב את תפקידו כרכז מודיעין לתקופה בעקבות מעשיו של הנאשם. עדותו של המתלונן פותחת בכך שהוא נאלץ לעזוב את תפקידו "בגלל הרדיפה של הנאשם כלפיי **באותה תקופה**", כלומר – עדותו מתייחסת לאותו מכלול אשר בגינו הנאשם כבר הורשע ודינו נגזר. בשנת 2020, כשנה לאחר הפרסום האחרון על פי כתב האישום, וכמספר שנים לפני חלק מן הדוגמאות אשר הביא כעדות להקנטות אשר חווה, חזר המתלונן לתפקידו כרכז מודיעין. הפגיעה ברגשותיו של המתלונן לא נעלמה מעיניי, ואף שקלתי בכובד ראש את העובדה שנאלץ לעבור מחוז (נעל אף שלפי עדותו מעשהו של הנאשם אינה הסיבה העיקרית לכך (ראו פרוטוקול הדיון מיום 27.3.25, בעמוד 177)), ואף את עוגמת הנפש שנגרמה לו ולמשפחתו כתוצאה ממעשיו של הנאשם. לא זו אף זו, מקובלת עליי טענת התביעה לפיה מעמדו של המתלונן אינו כה בכיר, כך שהציפייה ל"עמידותו" מול ההעלבה אינה גבוהה. עוד מקובלת עליי טענת התביעה לפיה מעמדו של המתבטא, הנאשם, אף היא "משחקת" לרעתו, בהיותו פעיל חברתי בעל פלטפורמה רחבה ברשתות החברתיות, כך שדבריו בעלי משקל ומגבירים את הפוטנציאל לפגיעה בערך המוגן.

68. חרף האמור, לא הוצגה לפניי הוכחה קונקרטית לכך שבתקופה הרלוונטית לכתב האישום הנוכחי, תפקודו של המתלונן כעובד ציבור נפגם באופן שמצדיק את הפעלת כוחו הכופה של המשפט הפלילי. ושוב, התרשמתי, כאמור, מאדם חזק, אשר בנחישות הצליח להתרומם מהקושי ולהמשיך למלא את תפקידו, ואף לשוב לתפקידו כרכז מידע חרף ההקנטות שחוה.

69. עבירת ההעלבה נועדה להגן על תקינותו של השירות הציבורי ועל אמון הציבור בו. זאת להבדיל מהגנה על המרקם האישי או הפנים-ארגוני בין קולגות. ממילא, פגיעה במתלונן ככובעו כאדם פרטי אינה מקימה כשלעצמה פגיעה בערך המוגן שבעבירה.

70. לאור הנימוקים אשר מניתי לעיל, הגעתי למסקנה שהתבטאויותיו של הנאשם אינן מקיימות את תנאי המבחן ההסתברותי, ולא השתכנעתי כי קיימת וודאות קרובה כי מעשי ההעלבה אכן הובילו או יובילו לפגיעה במילוי תפקידו של המתלונן, ובשירות הציבורי בכללותו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 אוקטובר 2026

ת"פ 2023-08-21 מדינת ישראל נ' כהן

אכיפה בררנית והגנה מן הצדק

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15

לאור התוצאה אליה הגעתי, לכאורה אינני נדרש להתייחס לטענת האכיפה הבררנית. ועם זאת, אוסיף למען הסדר הטוב, כי מדובר בטענה שדינה להידחות לגופו. חלקו של הנאשם בביצוע העבירות הנטענות היו כה מרכזי ודומיננטי, והוא למעשה "השחקן המרכזי" שלא לומר "הגיבור" בסיפור, עד שאין להשוותו לאחרים, כך שלא היה כל פסול או פגם באכיפה נגדו לעומת אחרים. מצאתי לזכותו מהמיוחס לו, תוך בחינת הדברים לגופם, אך, באותה נשימה, לא מצאתי כל פגם בעצם הבחירה בו כמועמד לדין בשונה מאחרים.

סופו של דבר, מצאתי לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום ד' חשוון תשפ"ז, 15/10/2026 במעמד הנוכחים.

עלאא מסארווה, שופט

